

Bir Siyonist'in Hatıra Defteri (2)

İçeriği Yazan: [Asaf ŞİMŞEK](#) [1] Zaman: Per, 05/03/2009 - 07:00

Yazar: Asaf Şimşek

SIYONİST politikalarımıza uygun olarak, yüzyıllardır barış içinde yaşamış olan Araplarla Yahudileri, birbirlerinden ayırmamız gerekiyordu. İşte bu amaçla Siyonist kurulumuz, Irak'ta bir dizi operasyon organize etti. Bu çerçevede, 1948'de 110 bin kişi ülkede iyice kök saldı. Dönemin geri kafalı Irak Başhahamı Kheduri Sason, organize ettiğimiz toplumsal ayrılık fikrini derinden sarsacak şu talihsiz açıklamayı yaptı: *"Yahudiler ve Araplar, bir yıldan beri aynı hak ve imtiyazlara sahip oldular ve kendilerini bu millettten ayrı unsurlar olarak görmemektedirler."*(11)

Ancak tarihsel olarak birbirine kenetlenen Arap - Yahudi bağına kırmamız zorunluydu; çünkü yeni kurulan İsrail'e, Irak'ta yaşayan Yahudileri başka türlü göçe ikna edemeyeceğimizin farkındaydık. Bu çerçevede, 1950'de Bağdat'ta, bizler tarafından bazı terörist eylemler yapıldı. Açıkça söylemeliyim ki Irak Yahudilerini İsrail'e göçe ikna etmek için gizli servisimizce Yahudilerin üzerlerine bomba atmakta tereddüt etmedik. Böylece Şem-Tov Sinagoguna yapılan saldırıyla üç kişi öldü ve onlarca insan yaralandı. Bu eylemlerin doğal sonucu olarak da "Ali Baba Harekâtı" adı verilen toplu göç başlamış oldu.

Bizi bütün bu eylemlere iten, dinimizi rahatça yaşamamızın, milli bir devlet kurmamız için yeterli olmamasıydı. Sorunumuz dinimizi yaşayamamamız değildi, aslında. O büyük dâhi, büyük üstad Theodore Herzl'in Yahudi tanımında yaptığı değişim sayesinde milli devletimizi kurabilmiştik. Yani Yahudiliği din yerine ırk tanımından hareketle oluşturulan bir doktrin olarak kurması ile...

Sonra bu doktrini İsrail devletinin "Dönüş Kanunu'nun" 4b maddesine yerleştirdik. Buna göre: *"Yahudi bir anneden dünyaya gelmiş veya Musevi dinine geçmiş kimse Yahudi olarak kabul edilir."* (12) Yani ya ırk ya da din kriteri çerçevesinde tanımlama yapılır. Yahudi devletinin nüfusunun artmasıyla, din yerine ırk kriteri daha da ağırlık kazanmıştır.

Bu anlayış Üstad Theodore Herzl' in temel tezine tıpatıp uygundu. Üstad, "Hatıralar'ında" bu konuyu açıkça ifade etmiştir. 1895'ten itibaren, bir Alman muhatabına şunları söylemiştir: *"Antisemitizmi anlıyorum. Biz Yahudiler, hata bizim olmasa bile, çeşitli milletlerin içinde yabancı cisimler olarak kaldık."* (13) Sizi şaşırtabilir; ama bizzat "Üstad"dan duyduğum ve "hatıralarında" da ifade ettiği gibi O, antisemitizmden rahatsız değildi; çünkü büyük düşünüyordu. Kendi ifadesi şöyleydi: *"Antisemitler bizim için en emin dostlarımız, antisemit ülkeler müttefiklerimiz hâline gelecekler."* (14) Şu dünyaya bakın, tıpkı üstadın dediği gibi değil mi? Antisemit birçok ülke bizim güçlü müttefikimiz durumda.

Tarih, görüldüğü gibi değildir. Biz Siyonistler, tarihin aleyhimize görünen öyküsünü lehimize çevirmeyi başardık. Üstelik kimsecikler bilmeden. Biz mazlumduk, tüm milletlerin nezdinde ve kısmen de hâlâ öyleyiz; fakat bir devlet kurmak zorundaydık, üstelik böylesi karışık bir yüzyılda. İşte Siyonist kurulumuz bunu başardı.

Devletimizi kurmak için çok iyi bir imkânımız vardı ve biz de onu değerlendirmeyi bildik. Bu imkan, Siyonistler ile Yahudi düşmanlarının amacının kesişmesiydi. Her iki düşünce de Yahudileri bir dünya gettosu içinde bir araya getirmek istiyordu. İşte böylece yaşanan her şey Üstad Theodore Herzl'i haklı çıkarıyordu. O dönemin dindar Yahudileri, birçok Hristiyan ile birlikte, her gün "Gelecek yıl Kudüs'te" diye tekrar edip duruyordu. Tabii, bu tekrarlarında orayı bir toprak parçası olarak değil, Allah'ın Ahdi'nin ve bu "Ahd"e layık olmak için gösterilen çabanın bir sembolü olarak algılıyorlardı. Fakat biz biliyorduk ki gerçek bir dönüş, yabancı ülkelere antisemit tehditlerle mümkün olacaktı.

Yıl 1949'du. İsrail'i ziyarete gelen bir grup Amerikalıya Ben Gurion şunları söylemişti: *"Bir Yahudi devleti kurma idealimizi gerçekleştirmiş olmamıza rağmen, henüz işin başındayız. Bugün İsrail'de 900 bin Yahudi var; hâlbuki Yahudi halkının çoğunluğu hâlâ dış ülkelerde bulunuyor. Gelecekteki vazifemiz bütün Yahudileri İsrail'e getirmektir."*(15)

Böylece Ben Gurion'un temel hedefi, 1951-1961 arasında dört milyon Yahudi'yi İsrail'e getirmekti; ancak sadece 800 bin kişi geldi. 1960 yılında, bir sene içinde, ancak 30 bin göçmen gelmişti. Romanya'da olduğu gibi, baskılar biraz dönüğe hareket getirmişti. Ama Hitler' in canavarlıkları dahi istenen hayali gerçekleştirmede yeterli olmuyordu. Bin bir zorlukla kurduğumuz devletimize dünyanın diğer bölgelerinde yaşayan Yahudiler gelmek istemiyorlardı, gelmiyorlardı.

Bu arada yeni devletimiz de tarih çalışmalarına hız vermişti. Tarih önemliydi; çünkü bundan sonra yetişecek her İsrail vatandaşı temel dünya görüşünü belirli bir tarihle birlikte okumalıydı. Böylece Siyonist politikalarımız çerçevesinde bir resmi tarih yazımı yapılmalıydı.

Kudüs İbrani Üniversitesi'ndeki Çağdaş Yahudi Tarihi Enstitüsü üyesi Yehuda Bauer'in, "Naziler ve Yahudiler Arasındaki Görüşmeler" adlı kitabı bizim için önemliydi. Yazar, kitabında, kongremizin zavallı Yahudileri Hitler'in pençesinden kurtarmak için ne büyük bir gayret gösterdiğini ispat etmeye çalışıyor.

Kitap, taslak olarak karşımıza geldiğinde çok sevindik; çünkü kitapta Filistin'e ilk etapta kabul edileceklerin seçimi, Siyonist kongrenin 1944'te İngiltere'ye karşı düşmanlığı, 1941'de Hitler'e işbirliği teklifimiz, uluslararası düzeyde kimi Yahudilere yönelik terörist saldırıların organizasyonundan hiç söz edilmemişti. Ayrıca Hitler ile müzakerede bulunan Siyonistler için "Hepsi de kahramandı." (s.352) "Hepsine karşı şükran borçluyuz." (s.354) ifadesi yer alırken Hitler'e, Franco'ya karşı savaşı, Varşova gettosunda ayaklanması sırasında kahramanca ölenlere, faşizme karşı mücadelede can vermiş Yahudi direnişçilere dair en ufak övgü sözü yer almamaktaydı. Bu da Siyonistler olarak bizlerin istediği resmi tarih tezine uygundu.

Artık tarih de bunu kabullenmişti: Yahudi milletin tek kahramanları, Hitler ile müzakere yapanlardır; ona karşı elinde silahla direnmiş olanlar değil. Aynı şekilde, Hitler'e karşı dünya çapında boykot uygulanmasını örgütleyenler de "kahraman" değildirler. Açıktır ki Bauer de, Nazilerle Filistin arasındaki ekonomik alışverişin önemli olduğunu zikrederek bu boykot çağrısının stratejik önemini küçümsemiştir.

Kitap aslında bir gerçeği gizliyordu. Siyonistler olarak bizler de bundan memnunduk. O gerçek, Siyonist yöneticilerin ana düşüncesinin, Yahudileri Nazilerin elinden kurtarmak değil, Theodore Herzl tarafından kurulmuş siyasi Siyonizm projesine uygun olarak, güçlü bir "Yahudi devleti" kurmaktır.

Evet, bize göre bir Yahudi devleti kurmak her şeyden önemliydi; Çünkü yüzyıllarca devletsiz ve vatansız yaşamıştık. Ve yine bizim için bir yük oluşturacak ve kalenin inşasına katkıda bulunmayacak en mahrum durumdaki (yaşlılar, çaresiz göçmenler veya kamplarda fena muamele yüzünden hastalanmış) kimselerin kaderine ise acımak sadece zaman kaybıydı. Bu durumda olanlara kayıtsız kalmak icap ediyordu.

Bauer'in kitabında ikinci önemli nokta ise Hitler'in savaşının Yahudilere karşı bir savaş olduğuna herkesi inandırmaktı. Hitler'in asıl gayesi olan komünizme karşı mücadelesi tarihsel olarak arka planda bırakılmıyordu.

Oysa bizim kurulumuz, Nazilerle çok rahat görüşme imkânına hep sahipti. Naziler o dönemde çapulcu Yahudilere değil belki, ama, bize hayatı bir bağ ile bağlıydı. Çünkü Nazilerin komünist tehlikeye karşı Batılı devletlerle temasa geçmek için Yahudi ağından faydalanma zorunluluğu vardı. İşte bu kaygı, Nazilerce diğer tüm kaygılara egemendi; çünkü Naziler, Siyonist Lobiler'in Batılı yöneticiler üzerindeki ağırlığını biliyorlardı.

Kongremizin bu başarıları sayesinde Yahudilerin hayatı da kurtulabiliyordu. Mesela Eichmann, Siyonist delege Brand'a, 1 milyon Yahudi ye karşılık hepsi de sırf Rus cephesinde kullanılacak 10 bin kamyon verilmesi (Bauer, s.227-229) teklifinde bulundu. Bu teklifi Ben Gurion da destekledi ve fırsatın kaçırılmaması konusunda tavsiyelerde bulundu.

Bütün bu olaylardaki Nazi stratejisi belli idi. Teçhizat karşılığında Yahudileri değiş tokuş etmek, dahası Batı ile diplomatik temasa geçmek, bu temaslar sonucu ayrı bir barış anlaşması imzalamak, hatta Almanlar ile Batılıların, Sovyetlere karşı birlikte savaşmaları. (Bauer, s.343)

Himmler'in amacı bu idi. Ve Siyonist yöneticiler onun aracılık etme teklifini kabul etmişti. Bu aşamadayken birkaç Yahudi'nin hayatıyla ilgilenemezdik. Çok stratejik bir ortaklık içerisindeydik. Aslında tüm bu yaşananlar, Hitler'in katıksız bir Sovyet düşmanı olduğunu gösteriyordu. Fakat resmi tarih tezimiz Hitler'i Yahudi düşmanlığıyla ilintilendirmek olmalıydı. İşte Bauer'in kitabı tam da böyle bir misyonu yerine getiriyordu.

Burada uzun uzun kitabın ve tarihi gerçeklerin karşılaştırmasını yapmak istemiyorum. Biliyorum bunları okuyan Yahudi kardeşlerim lanet edecek. Ama bir şeyi asla gözden kaçırmayın. Eğer bu tür bir siyaset izlemeseydik, yeni nesillerimiz için resmi bir söylem geliştirmeseydik, Yahudi topluluğunun varlık savaşı başarısızlıkla sonuçlanacaktı. Tarihi, özellikle Nazi tarihini, Yahudi düşmanlığıyla özdeş tutmak için çok çalıştık. Filmler çekildi, konferanslar, paneller, kitaplar vs. tüm bunlar sayesinde, dünya kamuoyunda eşsiz bir ayrıcalığa kavuştuk. Mazlumduk biz artık ve diğer milletlere oranla bize daha fazla anlayış gösterilmeliydi. Nitekim Orta Doğu politikalarımıza Avrupa kamuoyunun sessiz kalışı, hep bu siyasetin başarısıdır. **(Devam edecek.)**

politikadergisi.com

[Bu yazı, Politika Dergisi Sayı 13'te yer almıştır. Tüm fazladan özellikleri ile özgün sayıyı indirmenizi öneririz. Sayı 13'ü indirmek için [buraya tıklayınız](#). [2]]

Yorumlar

- [Analiz](#) [3]

Kaynak URL (26/04/2024 - 19:03 tarihinde yazdırıldı):

<http://politikadergisi.com/makale/bir-siyonist%E2%80%99in-hatira-defteri-2>

Bağlantılar:

[1] <http://politikadergisi.com/pd-uye/asaf-simsek>

[2] <http://www.politikadergisi.com/sites/default/files/PD13.zip>

[3] <http://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/analiz>